

[Niels Hølvæg Petersen]

ning med dyrtidsportionerne var en tidsindstillet bombe. Jeg kan ikke se andet, end at med denne ordning drejer venstre 7 år på skiven, men der er stadig væk tale om en tidsindstillet bombe, nemlig efter bindingsperiodens udløb, da disse midler, som har været bundet, kan realiseres til forbrug. Det perspektiv er ikke indeholdt, hvis man anvender de indefrosne dyrtidsportioner til forbedring af ATP, hvorved frigørelsen til de enkelte lønmodtagere kommer over et langt længere spand af år og ikke på samme tid.

Et andet synspunkt, jeg vil anføre imod forslaget, er, at det ikke indeholder noget videre perspektiv. Der er ikke tale om nogen permanent ordning, der varigt vil bidrage til en spredning af ejendomsretten, som der tales, vil jeg sige, temmelig højstemt om i bemærkningerne til forslaget. Det er en engangsbegivenhed og dermed også en pseudo-løsning.

Efter radikal opfattelse må spredning af ejendomsretten, et mål, som vi tilslutter os, gribes an på en anden måde, og vi offentliggør i morgen vore egne tanker herom, som der senere bliver mulighed for at diskutere her i folketinget.

Så vil jeg nævne en detalje, men måske en ikke helt uvæsentlig detalje, som jeg ikke ved om forslagsstillerne har gjort sig klar. Spørgsmålet er: vil disse anbragte midler kunne anvendes som kreditgrundlag? Der står, at midlerne, papirerne, skal anbringes på bunden konto, men kan de ikke anvendes som kreditgrundlag alligevel? Har man bundne midler stående i en bank eller en sparekasse, er der vel ikke noget at sige til, om man også ad den vej måske kunne skaffe sig et kreditgrundlag i den selv samme bank. På hvilken måde har forslagsstillerne tænkt sig at løse dette problem? Det er muligt, det kan løses, og det er muligt, at forslagsstillerne har klare tanker derom, men så burde man nok have anført dem.

En anden indvending er, at ved at sige noget om medejendomsret på denne måde knyttes der ingen forbindelse mellem den enkelte virksomhed og lønmodtagerne selv. Det bliver et lige så diffust ejendomsretsbe- greb. Der er ikke tale om, at man øger den enkelte ansattes medejendomsret til den virksomhed, hvor han faktisk er beskæftiget. Det anser vi for at være en afgørende svaghed i forslaget.

På ét punkt kan jeg være tilfreds med forslaget, og det er, når forslagsstillerne erken- der, at der kan blive behov for en lovgivning om, hvorledes en særlig medarbejderkapital nærmere skal defineres inden for en virksomhed. Der kan blive behov for, at man ved lovgivning regulerer en sådan særlig medarbejderkapital ejet af de ansatte i en virksomhed. Det er et synspunkt, som jeg tror er rigtigt, og som i anden sammenhæng kan have betydelig interesse.

Honoré (KrF):

Der er nogle principielle positive tanker i venstres forslag om konvertering af disse dyrtidsportioner, nemlig de tanker, der går i retning af at sprede ejendomsretten og give den enkelte lønmodtager indflydelse på og mulighed for investering i erhvervslivet, men den sammenhæng, de er sat ind i, rummer en hel del uløste og vel også uløselige proble- mer.

Den første ting er udbetalingen af disse dyrtidsportioner. Det er aftalt i forbindelse med den lovgivning, der ligger bag dette, at de dyrtidsportioner, der er indbetalt af staten til ATP, skal udbetales i forbindelse med pension. Venstres forslag går ud på, at efter en bindingsperiode på 7 år skal disse aktiver kunne frigives. Det vil sige, at deltagerne i denne lovgivning og dette forlig, så vidt jeg kan se, ikke kan tilslutte sig denne 7-årige bindingsperiode, som venstre foreslår.

Jeg har også med stor interesse lyttet til nogle andre indvendinger, som den radikale ordfører fremførte, nemlig at man herved i og for sig bare skubber denne tidsindstillede bombe 7 år frem i tiden, men derfor er den jo ikke demonteret, hedder det vist. Endvide- re er det vel også rigtigt, at disse aktiver vil kunne belånes. Men se, det var det ene pro- blem – udbetalingen efter 7 år – og det alene ville umuliggøre, at kristeligt folkeparti kun- ne tilslutte sig dette konkrete forslag.

Så er der også det andet problem, anbrin- gelsen af midlerne. Spørgsmålet er, om der er nogle muligheder, et vist spillerum, når det gælder anbringelsen af midlerne. LO og soci- aldemokratiet har tanker om, at de indbetalte midler skal være grundstammen i en ØD- fond. Spørgsmålet er nu, om der er nogle alternative anbringelsesmuligheder, som giver den enkelte lønmodtager mulighed for at øve